

HOGYHA LÁTTAD VOLNA

Pecznyík Pál

Hogyha láttad volna te bűnt kedvelő,
helyetted, miattad, miként szenved Ő,
az ártatlan Fiú, Isten Szent Fia,
hogy lehulljon rólad, a bűn-rabruha.
Tudtad volna nézni büszkén, gőgösen,
Védelmére nem kel, földön senki sem?!

Hogyha láttad volna borús éjszakán,
Jézust átvonulni főpap udvarán,
megkötözött kézzel, palotán belül,
szitkot, arcul verést tűrni, vétlenül.
Óh mondtad-e volna, néki bűne nincs!
Két gonosz kezemre kerüljön bilincs.

Hogyha láttad volna Pilátus előtt,
töviskoronásan a Szent, Drága Főt!
Lényéből, mint árad szánó szeretet,
Pilátus szívéen is ejtve sebeket.
Elfogta-e volna szíved, száanalom?
Folyt-e volna fájó könny, az arcodon?

Hogyha láttad volna, arca vérező,
s a fájdalmak útján, miként roskad Ő!
Kereszt súlya alatt, amely a tied,
meglágyult-e volna láttán: kö-szíved?
Neked kellett volna vállon vinni ott,
a kereszt formájú súlyos oszlopot.

Hogyha láttad volna péntek délután,
Mégváltodat függni vérzön, fönt a fán!
Amint szelíd szemmel, szánón rád tekint,
hogy te üdvözülhess, vállalt annyi kint!
Óh mondtad-e volna: Megváltóm elég!
Bánom vétkeimet, arcom pírban ég.

Mindezeknek láttán, Isten porszeme,
ne csodáld, ha szemed, könnyel lesz tele.
Mert akit az Isten, ily nagyon szeret,
az, bűnbánat nélkül, rosszat nem tehet.
Tetszését keresve élni, tenni kész,
hiszen mennyben vár rá, örök égi rész.

Pecznyík Pál
Celldömölk, 2008. I. 22.